

Sygn. akt V Pz 19/16

POSTANOWIENIE

Dnia 24 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Stanisław Pilarczyk (spr.)

SSO Ewa Nowakowska

SSO Wojciech Vogt

Protokolant: asystent sędziego Joanna Paczosik

po rozpoznaniu w dniu 24 sierpnia 2016 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa T. G.

przeciwko (...) Spółka akcyjna z siedzibą w J.

o zapłatę i ekwiwalent pieniężny za urlop

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Rejonowego w Kaliszu IV Wydział Pracy

i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 12 kwietnia 2016 roku w sprawie o sygn. akt IV P 238/15

postanawia:

1. zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że na czas trwania procesu udzielić zabezpieczenia roszczenia pieniężnego przysługującego T. G. przeciwko (...) Spółka akcyjna z siedzibą w J., tytułem roszczenia sprecyzowanego w treści pisma procesowego z dnia 11 lutego 2016 roku w sprawie o sygnaturze akt IV P 238/15, w kwocie 42.271,92 zł (czterdzieści dwa tysiące dwieście siedemdziesiąt jeden złotych 92/100) poprzez:

a) ustanowienie na nieruchomości położonej w J., gmina J., powiat (...), obręb ewidencyjny B. - (...), będącej własnością pozwanego (...) Spółka akcyjna z siedzibą w J., dla której Sąd Rejonowy w Jarocinie prowadzi księgę wieczystą o nr (...), hipoteką przymusową łączną do łącznej kwoty 42.271,92 zł (czterdzieści dwa tysiące dwieście siedemdziesiąt jeden złotych 92/100),

b) ustanowienie na nieruchomości położonej w J., gmina J., powiat (...), obręb ewidencyjny B. - (...), będącej własnością pozwanego (...) Spółka akcyjna z siedzibą w J., dla której Sąd Rejonowy w Jarocinie prowadzi księgę wieczystą o nr (...), hipoteką przymusową łączną do łącznej kwoty 42.271,92 zł (czterdzieści dwa tysiące dwieście siedemdziesiąt jeden złotych 92/100),

c) ustanowienie na nieruchomości położonej w J., gmina J., powiat (...), obręb ewidencyjny B. - (...), będącej własnością pozwanego (...) Spółka akcyjna z siedzibą w J., dla której Sąd Rejonowy w Jarocinie prowadzi księgę wieczystą o nr (...), hipoteką przymusową łączną do łącznej kwoty 42.271,92 zł (czterdzieści dwa tysiące dwieście siedemdziesiąt jeden złotych 92/100),

2. w pozostałym zakresie wniosek powoda o udzielenie zabezpieczenia oddalić,
3. pozostawić Sądowi I instancji rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego.

SSO Ewa Nowakowska SSO Stanisław Pilarczyk SSO Wojciech Vogt

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 kwietnia 2016 roku w sprawie o sygn. akt IVP 238/15 Sąd Rejonowy w Kaliszu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił wniosek powoda T. G. o zabezpieczenie powództwa poprzez ustanowienie na nieruchomościach pozwanego (8 nieruchomości) hipotek przymusowych w łącznej wysokości 42.271,92 zł. W uzasadnieniu postanowienia Sąd Rejonowy wskazał, że powód nie wykazał, aby wobec braku zabezpieczenia mógłby być nie zaspokojony. Ponadto zdaniem Sądu Rejonowego ustanowienie przedmiotowego zabezpieczenia zmierzałoby do zaspokojenia roszczenia, co jest sprzeczne z art. 731 k.p.c. oraz, iż powód mógł dochodzić na bieżąco wypłaty ekwiwalentu za niewykorzystany urlop, a nie kumulować roszczenia przez okres wskazany w pozwie.

W ustawowym terminie pełnomocnik pozwanego zaskarżył postanowienie Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 12 kwietnia 2016 roku, wnosząc o zmianę zaskarżonego postanowienia i ustanowienia na wskazanych nieruchomościach pozwanego hipoteki przymusowej w łącznych wysokościach po 42.271,92 zł.

Zaskarżonemu postanowieniu pełnomocnik pozwanego zarzucił:

- a) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i na tej podstawie mylne przyjęcie, że „pozwany został kupiony przez inną firmę” oraz to, że twierdzenie trudnej sytuacji pozwanej spółki w przeszłości nie jest wystarczające do uwzględnienia roszczenia o udzielenie zabezpieczenia, podczas gdy z analizy treści ksiąg wieczystych wskazanych we wniosku o udzielenie zabezpieczenia wynika, że pozwana spółka nie reguluje zobowiązań o charakterze publiczno- prawnym, co znajduje potwierdzenie w obciążeniu nieruchomości pozwanej licznymi hipotekami przymusowymi,
- b) naruszenie art. 731 k.p.c., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że udzielenie zabezpieczenia w niniejszej sprawie doprowadziłoby do zaspokojenia roszczeń powoda, podczas gdy udzielenie zabezpieczenia polegające na ustanowieniu hipoteki przymusowej na nieruchomościach pozwanego nie doprowadziłoby do zaspokojenia roszczeń powoda,
- c) naruszenie art. 171 § 1 k.p. poprzez niezastosowanie i przyjęcie, że powód był uprawniony do bieżącego dochodzenia roszczeń w przedmiocie wypłaty ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w okresie zatrudnienia w pozwanej spółce, podczas gdy roszczenie o wypłatę ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy powstaje w dacie rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy i w tej dacie roszczenie to staje się wymagalne,
- d) naruszenie art. 730¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 243 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, iż powód nie uprawdopodobnił roszczenia o udzielenie zabezpieczenia, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, iż roszczenie powoda w przedmiocie wniosku o zabezpieczenie powództwa zostało w należyty sposób uprawdopodobnione.

W świetle powyższego, zdaniem żalącego w sprawie nie występują żadne okoliczności, które uprawniałyby do oddalenia wniosku o zabezpieczenie przedmiotowego roszczenia poprzez ustanowienie na nieruchomościach pozwanego hipoteki przymusowej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie powoda T. G. zasługuje na uwzględnienie.

Przepis art. 730 § 1 k.p.c. stanowi, że w każdej sprawie cywilnej podlegającej rozpoznaniu przez sąd lub sąd polubowny można żądać udzielenia zabezpieczenia. Zgodnie zaś z § 2 powołanego artykułu sąd może udzielić zabezpieczenia przed wszczęciem postępowania lub w jego toku.

Z art. 730¹ § 1 k.p.c. wynika, iż udzielenia zabezpieczenia może żądać każda strona lub uczestnik postępowania, jeżeli uprawdopodobni roszczenie oraz interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia.

W świetle zaś art. 753 § 1 k.p.c. w zw. z art. 753¹ § 1 pkt 2 k.p.c. w sprawach dotyczących wynagrodzenia za pracę podstawą zabezpieczenia jest jedynie uprawdopodobnienie istnienia roszczenia.

Przywołane reguły procesowe prowadzą do wniosku, że w zakresie wynagrodzenia za pracę powoda wymaganym było spełnienie jedynie przesłanki uprawdopodobnienia istnienia roszczenia. Wbrew twierdzeniom Sądu I instancji, powód sprostał powyższemu obowiązkowi, a nadto wykazał interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia.

Jak wynika z akt sprawy powód w czasie zatrudnienia u pozwanego przebywał na zwolnieniu lekarskim, a pomimo to pozwany nie wypłacił mu odpowiedniego wynagrodzenia za czas choroby. Ponadto w chwili rozwiązania umowy o pracę powód posiadał niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Z pisma wystawionego przez pozwanego datowanego na dzień 30.01.2015r. (k. 5) wynika, że powód nie wykorzystał urlopu wypoczynkowego w wymiarze 168 dni. Również z dokumentacji z czynności kontrolnych przeprowadzonych w pozwanej spółce, przedłożonej przez Państwową Inspekcję Pracy wynika, iż stwierdzono zaległości w wypłacie powodowi ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy oraz zaległość w wypłacie wynagrodzenia za czas choroby. Nie ma natomiast dowodu, że kwota należna z tego tytułu została powodowi przelana. Powyższe okoliczności niewątpliwie, wbrew twierdzeniu Sądu meriti, w sposób wystarczający uprawdopodobniły roszczenia powoda.

Ponadto – wbrew wywodom Sądu Rejonowego - obawy powoda, co do złej sytuacji finansowej pozwanej są w ocenie Sądu Okręgowego, w pełni realne. Świadczy o tym chociażby fakt nieregularnych i nieterminowych wypłat przez pracodawcę zobowiązań na rzecz powoda oraz innych zatrudnionych pracowników. Z załączonych przez powoda przelewów wynika, że pracodawca na rzecz powoda przelewał różne kwoty, z uchybieniem terminu do ich uiszczenia. Trzeba również zauważyć, że przy sytuacji finansowej pozwanego, jaka wynika z ustaleń powoda – potwierdzona następnie przez Sąd Okręgowy po weryfikacji ksiąg wieczystych przedmiotowych nieruchomości - istnieje obawa, że brak powyższego zabezpieczenia, uniemożliwi lub znacznie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia, w przypadku, gdy byłoby ono na korzyść powoda. Przedmiotowe nieruchomości, dla których zabezpieczenie wnioskuje powód, obciążone są licznymi hipotekami przymusowymi, albowiem pozwana spółka od dłuższego czasu nie reguluje zobowiązań o charakterze publiczno- prawnym. Dodatkowo świadek- J. D., pełniący funkcję członka rady nadzorczej spółki (...) S.A. w J. zeznał, iż pozwany ma opóźnienia w wypłacaniu składników wynagrodzenia powodowi oraz pozostałym pracownikom z uwagi na trudną sytuację finansową spółki. Także zobligowanie do wypłaty zaległych świadczeń z tytułu wynagrodzenia, będące konsekwencją przeprowadzonych w spółce licznych kontroli PIP, nie wpłynęło na ich dalsze terminowe regulowanie.

Zdaniem Sądu Okręgowego posiadane zatem przez powoda informacje dotyczące złej sytuacji finansowej pozwanej spółki, uzasadniają wniosek dotyczący zabezpieczenia powództwa. W sytuacji uzyskania korzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, powód mógłby nie uzyskać zaspokojenia swoich roszczeń z majątku spółki, albowiem nawet w przypadku przeprowadzenia egzekucji z nieruchomości, w pierwszej kolejności zostaną zaspokojeni wierzyciele hipoteczni.

W związku z powyższym Sąd uznał, iż powód w wystarczającym stopniu do udzielenia zabezpieczenia, uprawdopodobnił istnienie roszczeń objętych pozwem, a ponadto nie musi wykazywać interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia co do wynagrodzenia za pracę (art. 753§1 k.p.c. w zw. z art. 753¹§1 p. 2 k.p.c.). Wskazany przepis należy odpowiednio stosować zarówno do wynagrodzenia za czas choroby, jak i ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

Podane okoliczności rzeczywiście uzasadniają wniosek, iż brak zabezpieczenia spowodowałby utratę możliwości zaspokojenia się powoda lub znaczne utrudnienie w takim zaspokojeniu. Zdaniem Sądu Okręgowego, brak zatem jest podstaw do twierdzenia, iż zastosowano środek uciążliwy dla zobowiązanego, gdyż uwzględnia on przede wszystkim słuszny interes powoda.

W tym stanie faktycznym podnoszone w postanowieniu Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 12 kwietnia 2016r. stwierdzenie, że powód nie wykazał, aby wobec braku zabezpieczenia mógłby zostać nie zaspokojony, nie mogą się ostać.

W przedmiotowej sprawie skarżący podniósł, że Sąd I instancji naruszył art. 171 §1 k.p., poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że powód był uprawniony do bieżącego dochodzenia roszczeń w przedmiocie wypłaty ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w okresie zatrudnienia.

Powyższy zarzut należy uznać za zasadny.

Sąd I instancji uzasadniając rozstrzygnięcie w przedmiocie zabezpieczenia wskazał, iż powód nie dochodził na bieżąco wypłaty ekwiwalentu za niewykorzystany urlop.

Wbrew ocenie dokonanej przez Sąd I instancji, zgodnie z art. 171 k.p., w przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny (§ 1). Pracodawca nie ma obowiązku wypłacenia ekwiwalentu pieniężnego, o którym mowa w § 1, w przypadku gdy strony postanowią o wykorzystaniu urlopu w czasie pozostawania pracownika w stosunku pracy na podstawie kolejnej umowy o pracę zawartej z tym samym pracodawcą bezpośrednio po rozwiązaniu lub wygaśnięciu poprzedniej umowy o pracę z tym pracodawcą (§ 3 cytowanego artykułu). Paragraf 1 komentowanego artykułu w sposób jednoznaczny łączy prawo do ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop z ustaniem zatrudnienia na skutek rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy. Oznacza to, że niemożliwa jest wypłata tego świadczenia w trakcie trwania stosunku pracy, nawet gdyby taka była zgodna wola obu stron.

Zasadą przyjętą w przepisach jest wykorzystanie urlopu w naturze, tj. w postaci dni wolnych od pracy. Zamiana urlopu na ekwiwalent pieniężny jest możliwa tylko w przypadku niewykorzystania urlopu z powodu ustania stosunku pracy, tj. rozwiązania lub jego wygaśnięcia. Ciągłe aktualna pozostaje w tym względzie teza wyr. SN z 15.10.1976 r. (I PRN 1/76, Legalis), zgodnie z którą pracownik nabywa prawo do ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop w dacie rozwiązania stosunku pracy. Dniem nabycia prawa do ekwiwalentu za urlop jest dzień, w którym ustaje stosunek pracy. Z tym dniem rozpoczyna swój bieg roszczenie o wypłatę ekwiwalentu (zob. wyr. SN z 29.3.2001 r., I PKN 336/00, OSNP 2003, Nr 1, poz. 14).

Urlopem niewykorzystanym, za który przysługuje ekwiwalent pieniężny, jest zarówno urlop bieżący, jak i urlopy zaległe. Potwierdza to wyrok SN z dnia 24 stycznia 1974 r. (III PRN 41/73), w którym przyjęto, że prawo do niewykorzystanych urlopów zaległych z powodu rozwiązania stosunku pracy i niemożności ich wykorzystania w okresie wypowiedzenia przekształca się w prawo do ekwiwalentu pieniężnego za te urlopy.

Jedynie paragraf 3 komentowanego artykułu pozwala na niewypłacenie ekwiwalentu pieniężnego za urlop pomimo ustania stosunku pracy w przypadkach, gdy z pracownikiem uprawnionym do urlopu nawiązywana jest przez tego samego pracodawcę kolejna umowa o pracę bezpośrednio po ustaniu poprzedniej. Będzie to możliwe tylko za zgodą obu zainteresowanych stron, tzn. pracodawcy i pracownika zainteresowanych wykorzystaniem urlopu w ramach nowego stosunku pracy.

Do nabycia prawa do ekwiwalentu pieniężnego za urlop nie ma znaczenia to, z jakich przyczyn doszło do niewykorzystania urlopu przed rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy. Na prawo do ekwiwalentu nie będzie więc miało wpływu to, że pracownik mógł - potencjalnie - wykorzystać przysługujący mu urlop, na przykład w okresie wypowiedzenia, ale nie doszło do tego, ponieważ pracodawca nie udzielił mu urlopu. W podobnym kierunku poszedł Sąd Najwyższy, uznając w wyroku z dnia 20 maja 1998 r. (I PKN 137/98) 252, że ugoda, na mocy której

pracodawca zwalnia pracownika od obowiązku świadczenia pracy w okresie pozostającym do uzgodnionej przez strony daty rozwiązania umownego stosunku pracy, mimo niewykorzystania przez pracownika przysługującego mu urlopu wypoczynkowego, nie narusza art. 18 § 2 k.p. i jest ważna. Natomiast w wyroku SN z dnia 7 maja 2008 r. (II PK 313/07) 253 przyjęto, że nie można czynić zarzutu nadużycia prawa pracownikowi żądającemu ekwiwalentu za zaległy urlop wypoczynkowy (art. 8 k.p. w zw. z art. 171 § 1 k.p.), jeżeli nie miał możliwości skorzystania z urlopu udzielonego mu przez pracodawcę w terminie określonym w art. 168 k.p.

Mając na uwadze to, iż Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że ustanowienie zabezpieczenia na nieruchomościach pozwanego będzie stanowiło należytą tymczasową ochronę prawną powoda i w przypadku uzyskania korzystnego dla niego rozstrzygnięcia pozwoli na uzyskanie zaspokojenia z majątku pozwanego, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., należało zmienić zaskarżone postanowienie i ustanowić na wymienionych w punkcie 1 sentencji postanowienia nieruchomościach hipotekę przymusową łączną.

Zażalenie i wniosek powoda o udzielenie zabezpieczenia nie można jednak uwzględnić w całości, z innych jednak powodów, niż te, które wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd Rejonowy.

W punkcie 2 postanowienia Sąd Okręgowy oddalił wniosek powoda o ustanowienie hipoteki przymusowej łącznej również na nieruchomościach pozwanego położonych w J., gmina J., powiat (...), obręb ewidencyjny B. - (...), dla których Sąd Rejonowy w Jarocinie prowadzi księgi wieczyste o nr (...).

Po pierwsze bowiem, w przekonaniu Sądu Okręgowego, nie można w przedmiotowej sprawie udzielić zabezpieczenia na wyżej wymienione nieruchomości, albowiem zgodnie z art. 111¹ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz.U.2016.790 j.t. ze zm.), jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, łączne obciążenie kilku nieruchomości hipoteką przymusową jest niedopuszczalne, chyba że nieruchomości te są już obciążone inną hipoteką łączną albo stanowią własność dłużników solidarnych.

Generalnie niedopuszczalne jest uzyskanie przez wierzyciela hipoteki łącznej przymusowej na wielu nieruchomościach dłużnika. Obowiązuje ogólna zasada: „jedna hipoteka przymusowa - jedna nieruchomość”. Art. 111¹ cytowanej ustawy przewiduje kompromisowe rozwiązanie, które jest jednak podyktowane większą troską o ochronę interesów dłużnika (por. S. Rudnicki, Ustawa..., s. 354). Oba powyższe wyjątki mogą występować odrębnie albo w sposób kumulatywny.

Żądanie wpisu hipoteki przymusowej jako łącznej jest możliwe - w drodze wyjątku - w dwóch wypadkach: gdy nieruchomości, których dotyczy wnioski o wpis hipoteki przymusowej, są już obciążone inną hipoteką łączną albo gdy nieruchomości te stanowią własność dłużników solidarnych. Pierwszy wyjątek dotyczy sytuacji, w której określone nieruchomości są już obciążone hipoteką łączną (umowną, przymusową lub inną). W takiej sytuacji osoba, której przysługuje ta hipoteka, może żądać zaspokojenia z każdej z obciążonych nieruchomości, a wierzyciel nie jest w stanie przewidzieć, która nieruchomość będzie przedmiotem egzekucji. Poza tymi sytuacjami wnioski o wpis hipoteki przymusowej jako łącznej powinien zostać oddalony jako niedopuszczalny (uważa się bowiem, że obciążenie nieruchomości hipoteką łączną, w tym hipoteką przymusową łączną, wyczerpuje zdolność kredytową nieruchomości obciążonych, wpływając ujemnie na ich wartość, ponieważ nadmiernie - w stosunku do zabezpieczonej wierzytelności - obciąża nieruchomości, których łączna wartość może być dużo wyższa niż wysokość zabezpieczonej wierzytelności). Z jednej strony w sytuacji, w której wierzyciel dysponowałby nieskrępowaną swobodą w obciążeniu hipoteką przymusową wielu nieruchomości należących do dłużnika, łatwo mogłoby dochodzić do jego pokrzywdzenia. Taka łączna hipoteka przymusowa mogłaby wyczerpać zdolność kredytową dłużnika, uniemożliwiając lub znacząco utrudniając mu pozyskanie finansowania zabezpieczonego na jego nieruchomościach. Warto zauważyć, że hipoteka przymusowa może powstać także w przypadkach, w których obowiązek dłużnika nie jest jeszcze definitywnie przesądzony i może być przedmiotem sporu z wierzycielem.

Na potrzeby stosowania art. 111¹ ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece należy uznać, że o tym, czy nieruchomość jest obciążona hipoteką łączną, decyduje stan księgi wieczystej na chwilę złożenia wniosku przez

wierzyciela o ujawnienie zabezpieczenia przymusowego (zob. uchwała składu siedmiu sędziów SN z 16 grudnia 2009 r., III CZP 80/2009, LexisNexis nr 2110707, OSNC 2010, nr 6, poz. 84). Tak też J. Pisuliński, w: System prawa prywatnego, t. 4, wyd. 3, s. 674; idem, w: Ustawa..., s. 1141-1142.

W tym stanie rzeczy mając na uwadze treść ksiąg wieczystych przedmiotowych nieruchomości oraz treść 111¹ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o księgach wieczystych i hipotece, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 730 § 2 k.p.c. a contrario w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., orzekł jak w punkcie 2 sentencji postanowienia.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego na podstawie art. 108 § 1 k. p. c. w zw. z 397 § 2 k. p. c. pozostawiono Sądowi Rejonowemu, z uwagi na wpadkowy charakter niniejszego postępowania. Orzeczeniami kończącymi postępowanie w sprawie w rozumieniu art. 108 § 1 k. p.c. są bowiem wyroki, wyroki zaoczne, nakazy zapłaty oraz postanowienia co do istoty sprawy wydawane w postępowaniu nieprocesowym, a także niektóre postanowienia formalne. Zgodnie z utrwalonym już w judykaturze poglądem, stwierdzić należy, że postanowieniem formalnym kończącym postępowanie w sprawie jest orzeczenie, które przez uprawomocnienie się trwale zamyka drogę do rozstrzygnięcia sprawy co do jej istoty w danej instancji (uchwała SN z dnia 24 listopada 1998 r., III CZP 44/98, uchwała SN z dnia 31 maja 2000 r., III ZP 1/00, i uchwała SN z dnia 6 października 2000 r., III CZP 31/00, postanowienie SN z dnia 13 stycznia 2006 r., II CNP 31/05). Oznacza to, że pojęcie postanowienia kończącego postępowanie w sprawie, obejmuje tylko orzeczenia kończące postępowanie jako całość poddaną pod osąd (postanowienie SN z dnia 14 listopada 1996 r., I CKN 7/96).

Mając to wszystko na uwadze, należy a contrario wywieść wniosek, że postanowieniami takimi nie są orzeczenia mające za przedmiot kwestie wpadkowe, tj. kończące postępowania pomocnicze lub zamykające fragment bądź pewną fazę postępowania. Takim też wpadkowym orzeczeniem jest niniejsze postanowienie.

SSO Ewa Nowakowska SSO Stanisław Pilarczyk SSO Wojciech Vogt